

3

Από τη γραφή των μηχανών ή Χριστίνα Ζερβού έπηλέγει μόνο την εικόνα των διαφόρων φάσεων της λειτουργίας τους. Δέν ενδιαφέρεται για τη διαδικασία της γραφής. Παίρνει τη λειτουργία σάν δεδομένο και μετατρέπει την εικόνα σε ζωγραφική.

Έτσι ή δουλειά της δέν ξεκινάει από έννοιολογική έπεξεργασία, αλλά από την όπτική ευαισθησία και αντίδραση του ζωγράφου, άπέναντι στό άντικείμενό του. Έ γραφή των μηχανών δέν είναι παρά μία εικόνα του σύγχρονου περιβάλλοντος.

Μιά σύγχρονη προσλαμβάνουσα παράσταση. Έ ανάλυση των σχημάτων των ήλεκτρονικών ύπολογιστών δέν γίνεται μέ την πρόθεση έξαγωγής άποτελέσματος.

Έ εικόνα λειτουργεί μέ αύτάρκεια σε τετράγωνους πίνακες όταν οί σειсмоγράφοι ή οί καρδιογράφοι στέλνουν τό δικό τους σήμα.

Υπάρχει βέβαια ή άναγωγή σε γνωσιολογικές έρευνες, στά μαθηματικά, στή σύγχρονη γεωμετρία. Άλλωστε ή άμέσως προηγούμενη έποχή στή ζωγραφική της Ζερβού ήταν όπτική. Τό στοιχείο της «όπ-άρ» λείπει αύτή τη στιγμή ένώ άντίθετα λειτουργεί ένα έξπρεσιονιστικό στοιχείο, έπιβίωση του άφηρημένου έξπρεσιονισμού της πρώτης περιόδου της ζωγραφικής της.

Έτσι σ' αύτή την ένότητα συνυπάρχει ό έξπρεσιονισμός του χρώματος, ή γραφή των ύπολογιστών και ή ιδέα του ASSEMBLAGE στή κατασκευή μέ πλέξι γκλάς.

Οί κατασκευές αυτές μέ τρία επίπεδα παράλληλα, διαφοροποιούν αύτή την έργασία από τίς προηγούμενες αλλά και από την έννοια του πίνακα γενικώτερα.

Πρόκειται ίσως για ένα μεταβατικό στάδιο από την έπίτοιχη ζωγραφική σε μία έξοδο - έκφραση στό χώρο.

Βεατρίκη Σπηλιάδη

